

CO TEDY DĚLAT?

PÁitek, 30 Á™Á-jen 2015

Je vĚbec nĚjaký zpĚsob odvrácení zániku evropské civilizace, který by nebyl extrémistický? Je moĚžné Á™ešení v rámci hodnot evropské civilizace? Není nevyhnutelné opustit lidská práva, náboĚženskou svobodu a toleranci v zájmu sebezachování? Momentálně jsou slyšet buĚ• escapisté nebo extrémisté a pokud jsou realistické hlasy, mají jen nĚjaká doĚasná a velmi pragmatická Á™ešení. Je vĚbec nadĚje na Á™ešení evropským humanismem?

Escapisté mají zacpané uši Václav Klaus pĚdnesl na setkání Valdajského klubu proslov, ve kterém popisuje Evropu jako upadající kontinent neschopný sebereflexe. Doslova Á™iká: „Jsme slabí, oportunističtí a nerozhodní. Problémem je naše neĚinnost, která je projevem ztráty naši vitality, sebedĚvĚry a rostoucí unavenosti. Problémem je, Á™e jsme bez odvahy a bez jasné pozitivní vize budoucnosti… Á™e zapomínáme na zdravý rozum a na svou odpovědnost za celek. Á™e pĚdvádíme zjevnou neschopnost uĚit se z minulosti a docenit význam a roli historie. Á™e jsme se stali obĚtí nových, fatálně chybných ismĚ – humanrightismu, multikulturalismu, environmentalismu, homosexualismu, kosmopolitismu a transnacionalismu. Dnešní generace v relativním bohatství a hojnosti Á™ijících lidí na ZápadĚ (v originále pleasure-seekers), Ěili my samotní podrýváme ty instituce, které vznikly našeho svobodného a prosperujícího svĚta umoĚnily. Zdá se, Á™e si to neuvĚdomujeme. Nejsme odhodláni rezolutně se postavit multikulturalistickému taĚžení proti západní civilizaci. Nejsme pĚtípraveni hájit své hodnoty, svou kulturu, svá náboĚžství, svĚj životní styl…“ V. Klaus nikoliv poprvé takto popisuje escapismus, o kterém jsem psal uĚ dávno ve své knize ObĚanská obroda, o nĚmĚ píše Buchanan ve známé knize Smrt Západu, o kterém v podstatĚ uĚ psalo mnoho myslících konzervativcĚ. Všechno to bylo házení hrachu na zeĚ, vĚtšinou se nikdo nezmohl ani na odpověĚ, ani na vĚcnou kritiku. ProstĚ, jakoby tomu nerozumĚli – a dodne nerozumí. MĚj známý ve Vídni stále kritizuje pomĚry u nás. Není zde prý sterilní Ěistota, nejsme dosti podnikaví, nepracujeme produktivně apod. Nechci tvrdit, Á™e nemá pravdu, ale jeho tĚicetiletá dcera se ještĚ neprovdala a má dvě zamĚstnání, osmadvacetiletý syn studuje kdesi v Americe, a když se ho zeptám, jestli uĚ snad není dĚdeĚkem, rychle zavede ĚĚ na jinou kolej. Ale jiné vĚci jsou pro nĚj dĚleĚitĚjší. HlavnĚ, Á™e se uprchlíci musí pĚtíjm jim pomoci a hlavnĚ musí být dodrĚována jejich lidská práva. Je to jakési podvĚdomé východisko ze situace, když prostĚ nĚkdo dobrovolně vymírá, Á™e nĚkdo jiný pĚvezme pokračování. To je escapistické myšlení. Podstatou je – vymĚme, ještĚ si uĚijme, jiní nás nahradí a nechají doĚít v blahobytu. To je ovšem omyl. EscapitĚ jsou vĚtšinou individuálně humanističtí, Á™ijí v dekadentním blahobytu, který je na úkor budoucnosti jak po stránce fyzické existence rodu, tak po stránce nadmĚrného Ěerpání pĚrodních zdrojĚ. Širši realitu neradí chápou (uprchlickou krizí), pouze tu osobní, radĚji podlehnou idealismu (postaráme se o všechny uprchlíky, jsme pĚce humánní).

Z tohoto myšlení samozĚjmĚ vyplývá, Á™e Ěeši jsou xenofobní, nacionalističtí atd., proto Á™e nejsou e jsou pĚiliš konzervativní, ještĚ stále je zajímavá osud celku, osud národa a budoucnost dĚtí. To neznamená, Á™e jsme na tom nĚjak lépe, ale jak vidĚt, u nás si to lidé spíše uvĚdomují jako chybu, prostĚ escapismus nepĚmijali za svĚj, spíše se za nĚj stydí, zatímco na ZápadĚ si z toho udĚlali pĚednost a pĚedmĚ vnucování. Polské volby ukázaly, Á™e Poláci jsou na tom shodně s námi, podobně MaĚaÁ™i. Tradiční rozdĚlení na pravo a levo v tom nehraje roli a koneĚně se snad najde jiné hodnocení. KoĚeny „úniku“ z dĚjin Kritizované jevy jsou jen následkem pĚin daleko hlubších. Jakub Trnka v Listech 4/2015 píše: „PrávĚ v tom spoĚívá skuteĚný paradox dnešního ĚlovĚka: ona nedĚjinnost, kterou se honosí a kterou považuje za hlavní dĚvod své nadĚazenosti oproti dĚtivĚším dobám Ěi jiným kulturám…. Á™e je v dĚjinách které sice neskonĚily, ale uĚ se v nich nemá dít ani o sĚm….“ V podstatĚ, jakoby ĚlovĚk spadl z nebe, nic nebylo zapotĚbí k jeho genezi, nemusí být nikomu vdĚĚn, na nic se ohlíĚet, potom obdrĚí práva jen na základĚ svojí existence jako jednotlivce, Á™e od niĚeho k niĚemu a snaĚí se urvat se Ěivota, co se dá. ProĚ tedy ĚlovĚk „uniká“ z dĚjin, proĚ vstupuje do nicoty? Západní civilizace se honosila vĚdy svým individualismem, lidskými právy a zodpĚdností jednotlivce. ĚlovĚk se stále více „osvobozoval“ od všeho, co jej ovládalo a zatĚovalo, ale také od všeho, co jej pĚesahovalo. Proto Á™e společnost vyĚaduje určitou míru obĚsounáĚitosti, stala se společnost nefunkĚní v okamĚiku, kdy se jednotlivec stal pĚedněši neĚá společností, zájmy jednotlivce jsou dĚleĚitĚjší neĚá pĚtírozené kolektivy, instituce a Ěád společnosti. To se stalo tragickým zvlĚtĚ v pĚipadĚ rodiny. Dalši pĚíklady této anarchie a nefunkĚnosti: - Právo na bezplatné vzdĚláání krásné, ale absolvent vysoké školy se odstĚhuje do ciziny a nikdy nevrátí peníze vloĚené společností do jeho vzdĚláání. - Právo muslimské zdravotní sestry být zahalená je dĚleĚitĚjší neĚá fungování zdravotnického zaĚmí. - Podnikatel je formou kvót nucen zamĚstnávat Á™eny i proti zásadĚ výběru zamĚstnancĚ podle schopností a tím ohrožit v firmě. - Blokovat stavbu dálnice odmítáním prodeje pozemku je velmi úspěšné. - Homosexuálové chtějí stejná práva, jako heterosexuální manželé, ale povinnosti nekonají, dĚti neplodí. - Práva dítěte jsou dĚleĚitĚjší neĚá výchova v Ěádného a pracovitého obĚana. Cokoliv nedovolit, zniĚit, zablokovat tĚeba uĚ jen jednotlivcem neĚelovským spolkem, je velmi dobĚe moĚžné, pomáhat ovšem není povinnost, vytrácí se společná tvĚrĚí energie, je nepochopitelné, když ji ještĚ nĚkdo má. Toto vše je zaloĚeno jak na individualismu, tak na rovnostÁ™ství (hloubĚji by se došlo k tomu, Á™e esencí je hĚdonismus (uĚívání Ěivota) a relativismus (rovnost nerovných, rovnost hodnotného s nehodnotným). Escapistické ideologie, které V. Klaus shora vyjmenovává (nazývá je –ismy), jsou pĚevĚně relativistického charakteru a marxistického pĚvodu. Ale v pozadí je „únik“ od odpovědnosti

vyšší strukturám a přesahujícím hodnotám. Tyto ideologie jsou escapistické proto, že escapismus je jejich myšlenkovou esencí (zbavit se zodpovědnosti, hédonismus), ale zároveň escapismus prohlubují. Prvním iniciátorem escapistických ideálů byl u nás Václav Havel. Ačlověk se „osvobodil“ od jakýchkoliv kolektivních závazků, které jej svazují, osvobodil se i od rodiny, která svazuje nejvíc. Mezi tyto opůsobné kolektivy patří i národ, obec, stát. Zůstalo jen to, co je pragmatické a momentální, tedy veřejná sociální opatření, která se ovšem poskytují obvykle bez recipročních povinností. Ačlověk toto „osvobození“ bez reciproční zodpovědnosti stvrdil v kodexu tzv. lidských práv, která jsou nade vše, tedy i nad zákony zajišťujícími funkci a bezpečnost státu. Ačlověk se neodloučil jen od společnosti a jednotlivci vzájemně od sebe. Ačlověk se „odloučil“ i od přesahujících přesáhnutých principů, izoloval se ve svém hédonismu. Celý escapismus je založen na ztrátě ontického obsahu života, ztrátě úřelu bytí, chybí smysl lidské existence. Rodina a národ jsou součástí vyššího ontického obsahu života, pokud chybí tato vize, nastupuje nepřesáhnutý život a následný únik (escapismus). V escapismu se smysl existence národa popírá, dříve nejsou potřeba a na otázku po smyslu života jednotlivce se odpovídá, že je tu jen pro sebe. Toto „odloučení“ nastalo především v osmdesátých letech na Západě tím, že mladá generace popřela tradiční úřad, kde lidské existence v sobě obsahoval, ale nenahradila jej ničím jiným funkcím, pouze hédonismem a relativismem. Humanismus dostal individualistický charakter.

Stát ovšem nemůže fungovat, pokud trvá tato „odloučenost“, lidé musí mít „sounáležitost“, musí být vedeni niterným přesáhnutím společného a nadřasového bytí, musí vytvářet hodnoty nejen pro sebe a jednotlivce, ale také v rámci přesahující vize i pro budoucnost celku. Jinak nelze trvale existovat, a první závan větru odjinud, za což lze považovat dnes islamismus a migraci, znamená zhroucení domůku z karet. Extremismus Pro ty, kteří nedegenerovali v escapismu, obrana vlastního etnika, vlastního státu obce a rodiny je přesáhnutá. Jen escapisté to nazývají rasismem, nacismem apod. Extremismus je to tenkrát, když se jedná o ideologickou akci. Extremisté se vyhraňují proti, ale nevědí, jak uspořádat společnost, co dál, nepřesáhnejí přesáhnuté. Vyšší escapismus je složitější, chtělo by to se vrátit k národnímu konzervatismu. To znamená velké úsilí. Jednoduše je vyhranovat a vykářikovat na migranty, kteří většinou za nic nemohou a byli do situace zavedeni escapisty v evropských státech, jednak uvolněním prostoru vymíráním a jednak přesáhnutím akcí (pozváním). Do toho nepočítám uprchlíky přesáhnutou válkou, kterým je zapotřebí pomoci, ale to nemusí být na našem území. Nacionální extremismus je dobrým argumentem pro escapisty, nahrává jim velmi dobře a myslím si, že potom celá politická scéna vypadá jako bychom měli volit mezi escapismem nebo extremismem. Mnozí extremisté jsou probuzení escapisté, kteří jsou populisté a chtějí se dostat do parlamentu, aby měli dobré bydlo. Bohužel na správnou vlasteneckou stranu, která bude mít v šele skutečné nezískané vlastence a přesáhnutím schopné lidi, se dosud čeká. Hlavně se dosud čeká na sponzory takové strany, ale ti zase asi čekají na nějakou vizi, na nějaký rozumný program. tedy dlat? Převodní moderní institucí evropské civilizace byla občanská práva. Ta byla stanovena pro jednotlivce, ale zároveň kolektivně, tedy tak, aby výsledkem byla fungující a spolupracující demokratická společnost. Občanská sounáležitost se stala podstatou funkčního státu, lidé tedy nemohli být „odloučení“, musela je spojovat kolektivní myšlenka národa a státu. Tradiční úřad, zároveň s celou společenskou strukturou, zajišťoval, aby se lidská přesáhnutost realizovala v rodině mladými lidmi v biologicky vhodném věku a tím byla zajištěna reprodukce. Rozvrácením tradičního úřadu a zpochybním institucí, „osvobozením“ jednotlivce od závazků ke společnosti se stát zbavil možnosti řešit problémy. Ty se už nesmí přesáhnutím v zájmu společnosti, ale v zájmu jednotlivce. Tím vzniká anarchie a neschopnost. Návrat k převodní občanské podobě státu, kde budou práva v rovnováze s povinnostmi, kde bude občanská sounáležitost hlavním parametrem, funkční společnost cílem, je jedinou cestou. Zůstati věrni humanismu a zároveň zajistit kontinuitu kulturní i biologickou, znamená odmítnout podobu humanismu nadřasového, zajišťujícího kontinuitu uvědomle. Protože to nelze dlat v otevřeném světě ani v nějakém transnacionálním útvaru, je nutno národní stát obnovit a učinit ho hlavní strukturální institucí. Doufejme tedy, že to bude společnost nezávislého demokratického státu s obnovenou občanskou sounáležitostí, která zajistí i vyšetření escapismu bez extrémistického řešení. VLASTIMIL PODRACKÝ